

*Velkommen,
sol!*

Samenes Venn

Organ for Norges Samemisjon nr. 2 - 2007 Årgang 82

Dagens anrop

La oss stille et spørsmål til ettertanke: Hva er grunnen til at du i dag har en kristen bekjennelse? De fleste vil nok tenke på flere grunner. Kanskje enkelte personer var viktige. Kanskje en spesiell livssituasjon. Selv om Norge er et kristent land og de fleste er døpt og konfirmert, hadde vi likevel behov for et misjonsarbeid. Et arbeid - frivillig eller lønnet - som brakte budskapet om Jesus til oss. Dette arbeidet kunne være søndagsskole, foreldre, møter, gudstjenester og lignende. Vi måtte møte Jesus gjennom det leste eller forkynte ord. Noen drev med andre ord et *indremisjonsarbeid* som nådde deg. Jo mer vi tenker over dette, jo mer erkjenner vi indremisjonsarbeidets viktighet. Dette arbeid trengs virkelig i hele vårt folk, i hele vårt land. Det er for eksempel gripende å høre om hva leirarbeidet betyr for mange ungdommer her på Sørlandet. Leirarbeidet når en viktig misjonsmark! Det er en slik indremisjonsoppgave Samemisjonen forsøker å fylle.

Jesus sier: *Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn. Matt.4.4.* Sannheten i dette ordet er like aktuell og grunnleggende enten man lever i

et godt velstandssamfunn, eller om man knuges av fattigdom og alskens nød. Tenker vi over det? Denne forutsetning for liv, nemlig å høre Guds Ord, er den samme om velstanden og kjøpekraften til Kari og Ola Nordmann topper FN's levekårsskala. Den sannhet som Jesus forkynner her i Matt.4.4, representerer et behov, en nød, en oppgave å fylle, også i vårt eget folk.

Biskop Erling Utnem skriver følgende i en av sine bøker: "Det leste og forkynte Guds ord er troens livselement". Uten vårt evangeliske arbeid med møter, radiosendinger, barnelag med mer, vil dette troens livselement bli vesentlig mindre. For den som tror Guds ord, er det ytterst dramatisk! Rom.10.13-15 kaster ytterligere lys over dette:

For hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst. Men hvordan kan de påkalle en som de ikke er kommet til tro på? Og hvordan kan de tro på en som de ikke har hørt om? Og hvordan kan de høre uten at det er noen som forkynner? Og hvordan kan de forkynne, uten at de blir utsendt? Som skrevet står: Hvor fagre deres føtter er som bringer fred, som bringer et godt budskap!

Jesu frelsesverk favner alle mennesker i dette landet! Vi må sørge for at alle får høre, så ikke Jesus døde forgjeves for noen, fordi det ikke ble drevet indremisjon.

Den humanitære nøden på Kola ses lett med øynene og den berører oss lett. Vi tar utfordringen og det hjelpes med stor glede. Det er virkelig flott!

Åndelig nød, som finnes uavhengig av humanitære forhold, og som i ytterste instans handler om himmel eller evig fortapelse, bør også berøre oss! Den er ikke så lett å se med øynene, men er like reell også i velstandslandet Norge. Samemisjonens indremisjonsarbeid i Finnmark og andre steder er derfor av uvurderlig viktighet. Tar vi den utfordringen? Vi har mange oppgaver å gå inn i!

Dette handler ikke om å spille humanitær nødhjelp opp mot evangelisk arbeid. Men det handler om å ha et stort nok hjerte, som ser og brenner for begge deler. Og som ser at også velstandsmennesket i Norge er i den dypeste nød om det ikke har tatt imot Jesus som frelser!

Dagfinn Nese

Leirarbeid er et viktig indremisjonsarbeid. Foto: Ronny Heimli.

Noen smakebiter fra INNHALDET

INDREMISJONsarbeid er viktig! **2**

TUFTE IL bidro i Alta til mange hjelpekroner til Kola. **6**

**MEN INNI ER DE LIKE...
ELLER LIKE ULIKE.** Øytun folkehøgskole tar seg over Russergrensen. **7**

Fam. Krutvik var blant flere som åpnet sitt hjem for møte under **VINTERSTEVNET I KARASJOK.** **10**

DE PENGA, DE PENGA! Er du villig til å ofre noe? **13**

Nok en god **JULELEIR I LOVOZERO.** **14**

FORSIDEN

Den etterlengtede SOLA ankom Karasjok i slutten av januar. Det måtte Margaret Krutvik forevige. Nå vil sola stige stadig høyere på himmelen for hver dag. Løft ditt hode og motta strålene!

På lederplass

Gi, så skal dere få!

Det er mange som spør etter pengene våre i disse tider. Telefonselgerne vil ha sitt, og de bruker forskjellige slags metoder for å få oss på kroken. I årets løp er det mange giroer som lander i postkassa vår. Det er så mange gode formål som ber om vår støtte. Noen eldre har vanskelig for å si nei til de mange gode tiltak, og gir kanskje mer enn de burde. Andre er mer påholdne, og ønsker å holde det aller meste for seg selv. Noen ønsker ikke å gi noe i det hele tatt. For de tror at de blir fattige av å gi.

Jesus har imidlertid fortalt oss at vi ikke blir fattige av å gi. I Bergprekenen, slik den er gjengitt av evangelisten Lukas, står det slik i kap. 6,38: *"Gi, så skal dere få. Et godt mål, rystet, stappet og breddfullt, skal dere få i fanget."*

Vi blir altså ikke fattige av å gi. Når du gir til Guds rikes arbeid, investerer du i Guds veldige gavekonto, som gir deg store og rike gaver tilbake i form av velsignelse, nåde, glede, kraft og fred. Og du får oppleve at du har en rik og mektig Gud. Han gir noe mer enn bare smuler. Han gir deg et breddfullt kar. Han gir deg et godt mål som er rystet på en slik måte at det ikke nytter å få noe mer oppi det. Det er stappet og breddfullt, slik at det som nå legges oppi, faller over kanten. Det var vel noe av dette kong David også opplevde da han skrev disse ord i Salme 23,5: *"Mitt beger flyter over."*

Og Apostelen Paulus har sagt det på sin klassiske måte i 2. Kor. 9,8: *"Og Gud er mektig til å gi dere all sin gave i rikt mål, så dere alltid og under alle forhold har det dere trenger, ja, har overflod til all god gjerning."*

Her kommer det igjen. Gud har et rikt mål som han ønsker å fylle opp og gi oss. Og vi skal huske på at utsagnet står i en lang kollekttale som apostelen Paulus skrev til menighe-

ten i Korint for å oppmuntre dem til å gi en god gave til de fattige i Jerusalem. Korintermenigheten skulle også få del i denne lærdom: De ville ikke bli fattige av å gi. Gud ville gi dem sine gaver i rikt mål, og gavene fra Herren hadde mye større verdi enn de pengene som lå på kistebunnen.

Livet kan være nokså omskiftende fra dag til dag. Men med Guds rike gaver i hjerte og sinn har vi noe å møte de ulike dager og situasjoner med. Vi har alt det vi trenger til, og vi er rike til all god gjerning.

Har du opplevd noe av gleden ved å gi til Guds rikes arbeid? Jeg vil tro at de fleste som leser dette, har opplevd det flere ganger. Du kjenner en varm glede inne i deg, gleden ved å gjøre noe for Guds rike, gleden ved å bidra til noe som har verdi for evigheten.

En av våre medarbeidere har fortalt at han fikk tre store gaver til Samemisjonen fra en og samme giver i løpet av 2006. Gavene tilsvarte inntektene fra henimot 20 foreninger. Han sa at han neppe hadde møtt noen person som hadde vist så stor glede ved å gi til misjonsarbeidet som denne givieren. Ansiktet strålte av glede!

Du: Gavene til Guds rike er en del av vår tjeneste for Herren. Og det ligger stor glede og velsignelse i å gi sine gaver til arbeidet i Guds vingård.

La oss derfor be om visdom fra Herren, slik at vi kan prioritere våre gaver på en rett måte. Det som Herren på en særlig måte minner oss om, må komme først. Og la oss gi vår gave i glede og takk.

Samtidig som vi gir vår gave, kan vi gjerne si: "Takk, takk, at også jeg fikk være med!"

Tjen Herren med glede! Gi din gave med glede!

Magne Gamlemshaug
Gen.sekr.

Rohkos

Ráhkisvuoda allalávlla

Teaksta:

Dagfinn Nese

Ill.: Frode Kalleland

Sámás: Rávdná Turi

Henriksen

Vaikko vel sártnošin ge olbmuid dahje engeliid gielaiguin, muhto mus ii livčče ráhkisvuoha, de livččen dušše čuoddji biellu dahje skilaideaddji divga. 2 Vaikko mus vel livččii ge profehtastallanattáldat ja dovddašin buot čiegusvuodaid ja buot dieđu, ja vaikko mus livččii buot osku nu ahte sáhtášin váriid sirdit, muhto ii livčče ráhkisvuoha, de mun in livčče mihkkege. 3 Vaikko vel juogadivččen váivvážiidda buot mii mus leažžá, ja vaikko divttášin iežan boldojuvvot, muhto mus ii livčče ráhkisvuoha, de dat ii livčče munnje ávkin.

4 Ráhkisvuoha lea gierdavaš, ráhkisvuoha lea ládis, ii dat gádaš ii ge rábmo ii ge čavllástala. 5 Ii dat daga maidege dohkkeameahhtumiid ii ge bivdde iežas ávkki, ii dat suhta ii ge vurke baháid. 6 Ii dat illut vearrivuodas, muhto baicca duohtavuodas. 1.Kor.13,1-6

Illá jáhkán ahte lea vejolaš! Smiehta mat dáid dohkalašvuoda beliid: Viissis sárdnun Ipmila sánis, risttalaš diehtu ja osku. Árvasis addinbálvalus ja oskkáldas gitta jápmimii... Ja liikká buot dát lea duššás, jus das ii leat ráhkisvuoha. Dat muitala midjiide čielgasit man guovddážiis ja man mávssolaš ráhkisvuoha lea risttalaš eallimis ja bálvalusas. Otná biibbalbihtá lea oktiigullelaš risttalaš bálvalusain ja searvegoddeeallimiin. Das daddjo čielga sátni. Aiddo dáikko geahččaluvo ráhkisvuoha. Ja dat dárbbasuvvo ollasit.

Ráhkisvuoha lea dat sátni man birra gullo eanemus medias dáid áiggiid. Dat vissa gávdnojit lohkeameahhtun oaiivilat ja áddejunit das mii ráhkisvuoha lea. Ja ábaida dallego dát sátni geavahuvvo risttalaš osku ja etihka oktavuodas. Dalle digaštallan čavgá ja šaddá dego gealdagassii. Sátni dušše geavahuvvo dadjanvuohkin. Go olmmoš oazžu dan nama

ahte lea almmá ráhkisvuoda haga, de lea dat vearrámus namma maid sáhtá oazžut. Dávjá guddet sii dan nama geaid gohčodit "iluhávkadeaddjin" dahje dárogillii "mørkemenn". Maid boasttuvuodaid leat sii bargan? Na, sii leat ráhkisvuoda-sáni deavdán dan sisdoalu ollisvuodain mii biibbalis muitaluvo. Sii eai luvve biibbalvearssaid ja boasttut geavat biibbal-sáni. Sii ákkastallet Biibbala vuodul ja biehttalit dan mii soahtá biibbalaš etihka vuostái. Ja dalle navdet sin dakkárin geat hehttejit ráhkisvuoda. Dat hástala min aivvestassii diktít min ráhkis biibbala veahkehit min áddet ráhkisvuoda-sáni. Easka dalle dat sulastahtá Ipmila ráhkisvuoda. Min jurdagat ráhkisvuoda birra devdojit vuostemielas, miehtemielalaš dovdduin, čiegus iešráhkisvuodas ja eará dakkáriin.

Min ráhkisvuoha geahččaluvo Biibbala sánis. Go don logat 4.-5. vearssaid teavsttas, de smiehta dán: Movt mun meannudan go deaivvadan earáiguin? Bargoskihpariiguin? Ránnjáiguin? Singuin geaiguin in nu mielas deaivvat? Singuin geaiguin deaivvadan go barggan doaimmaid Ipmila riikka ovddas? Naba náittusguimmiin? In imaštala jus mii, go mii suokkardit duođalaččat iežamet dáid sániid ek-tui, gávnnahit ahte mis leat unnán "ráhkisvuoda šattut", arvat unnit go mii liikot... Mii dáidit maid fuomášit ahte mii dárbbasit humadit ja ánodit ándagassii. Olbmui báhcá hállu eambo devdojuvvot ráhkisvuodas sihke luonddu dáfus ja daguid dáfus.

Dalle lea buorre logadit ráhkisvuoda allalávllaga. Korintalaččaid 1.girjjiis, 12. kapihttalas čilgejuvvo midjiide movt searvegoddi lea huksejuvvo. *Dii lehpēt Kristusa rumaš, ja juohkehaš dis lea su lahttu* (1 Kor. 12,27). Bávlos muitala makkár

searvevuoha lea Jesusa ja juohke oskkolaš olbmo gaskkas. Dat lea min doavva. Namalassii ahte son guhte lea ollislaš ráhkisvuoha oazžu saji min siste eallit. Dat gáibida ahte mii dikšut min oktavuoda sutnje. Ahte mii eallit su sánis ja čuovggas. Dalle dáhpáhuvá juoga! Nu daddjo Joh. 15,4 rájis: *"Bissot mu siste, de mun bisun din siste. Nugo oaksi ge ii sáhte šaddadit šattuid iešalddis muđuid go bissu viidnemuoras, nu ehpet dii ge sáhte šaddadit šattuid muđuid go bis-subehtet mu siste. Mun lean viidnemuorra, dii lehpēt oavssit. Dat guhte bissu mu siste ja gean siste mun bisun, šaddada olu šattuid. Muhto mu haga ehpet sáhte maidege dahkat."* Mii beassat su dagu beallái bidjat

vuordámušaideamet. Ja Vuoinŋa šaddu boahtá oidnosii. Dan ahte son geavaha daid áhpiid maid midjiide lea addan dallego sivdnidii min. Sáni, oaidnima, hutkáivuoda, gieđaid, julggiid ja eará. Dalle oazži vuoittahallá ja duohta ráhkisvuoha vuoitá!

Dagfinn Nese lea čállí Sørlandet biires.

Andakt

Kjærlighetens høysang

Tekst: Dagfinn Nese
 Ill.: Frode Kalleland

Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, da er jeg en lydende malm eller en klingende bjelle. Om jeg har profetisk gave og kjenner alle hemmeligheter og all kunnskap, og om jeg har all tro, så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, da er jeg intet. Og om jeg gir alt det jeg eier til mat for de fattige, og om jeg gir mitt legeme til å brennes, men ikke har kjærlighet, da gagnar det meg intet. Kjærligheten er tålmodig, er velvillig. Kjærligheten misunner ikke. Kjærligheten skryter ikke, den blåser seg ikke opp. Den gjør ikke noe usømmelig, søker ikke sitt eget, b l i r ikke bitter, gjemmer ikke på det onde. Den

gleder seg ikke over urett, men gleder seg ved sannhet. Den utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt. Kjærligheten faller aldri bort. 1.Kor.13.1-8.

Det er nesten utrolig at det går an! Tenk deg denne listen av dyder: Innsiktsfull tale ut fra Guds ord, kristen kunnskap og tro. Den mest selvoppofrende givertjeneste og troskap inn til døden... Og allikevel er dette forgjeves, om det ikke er sammenvevd med kjærlighet. Det forteller oss klart hvor viktig og

sentral kjærligheten må være i den kristnes liv og tjeneste. Kapittelet vi nå er inne i, står i en sammenheng av omtale av kristen tjeneste og menighetsliv. Det taler jo også sitt tydelige språk. Det er ofte her kjærligheten settes på prøve. Og her trengs den i hele sin fylde.

Ordet kjærlighet er vel et av de ordene vi hører mest omtalt i våre medier om dagen. Her vil vi fort finne ut at det visstnok finnes utallige innhold og oppfatninger av hva dette ordet skal fylles med. Særlig når ordet brukes i forbindelse med kristen tro og etikk. Da lades ofte debatten til den dirrer av spenning. Vi merker at ordet utnyttes retorisk. Å bli stemplet som ukjærlig er det verste man kan bli. Det blir ofte de såkalte "mørkemenn". Hva galt har de gjort? Jo, de har fylt ordet kjærlighet med et samlet bibelsk innhold. Ikke med et løsrevet og misbrukt bibelord.

De har med begrunnelse i bibelen sagt nei til noe som strider mot bibelens etikk. Og da stempler de som sperrer for kjærligheten. Dette utfordrer oss til stadig å la vår kjære bibel fylle vår forståelse av ordet kjærlighet. Først da vil den ligne Guds kjærlighet. Våre tanker om ordet blir lett fanget av antipatier, sympatier, skjult egoisme osv.

Vi får her en anledning til å prøve vår kjærlighet helt konkret på bibelens ord. Vi kan bare lese vers 4-8 og tenke på følgende eksempler: Hva preger meg i møte med mine nærmeste? Med kollegene? Med naboen? Med de som jeg ikke har så enkelt for å omgås? De som møter meg i de verv jeg måtte ha i Guds rike? Og hva med ektefellen? Det skulle ikke overraske oss om vi etter en sann og ærlig selvprøvelse på disse

ord finner langt mindre "kjærlighets frukt" enn vi liker... Kanskje ser vi også at det trengs å snakkes ut og bes om tilgivelse. En sitter igjen med et ønske om å bli mer fylt av kjærlighet både i karakter og konkret handling.

Da er det godt å kunne vise til kapittelet før kjærlighetens høysang. Der i 1.Kor.12 møter vi en utleggelse av hvordan menigheten er bygget opp. *Dere er Kristi legeme, og hver for seg hans lemmer (1.Kor.12.27)*. Her konstaterer Paulus den dype forening det er mellom Jesus og den enkelte troende. Det er vårt håp. Nemlig at han som er fullkommen kjærlighet får rom til å leve sitt liv gjennom meg. Det forutsetter at vi pleier vårt fellesskap med ham. At vi lever i hans ord og i hans lys. Da skjer det noe! Joh.15.4f: *"Bli i meg, så blir jeg i dere. Likesom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt uten at dere blir i meg. Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre."* Vi skal få rette vår forventning til hans verk i oss: At Åndens frukter trer frem. At han kan ta i bruk og foredle de evner han selv har lagt ned i oss da han skapte oss: Ord, blick, kreativitet, hender, føtter osv. Da vil kjødets stadig tape og den sanne kjærlighet vinne!

Dagfinn Nese er kretssekretær i Sørlandet krets.

Tufte-hjelp til suppekjøkken i Russland

Av Oddvar
Almelid

Kampen mellom Tufte IL og FF Mølja i Finnmarkshallen i Alta genererte 100.000 kroner for Russlandsaksjonen til Øytun folkehøgskole.

Det var en lørdag i november at FF Mølja, et lag med lokale "kjendiser" i Alta, møtte Tufte IL til uhytidelig dyst i Finnmarkshallen. I følge Tommy Hegrenes, som var en av dem som tok initiativ til kampen, hadde de forventet ca. 1000 tilskuere til fotballkampen. I stedet ble det tilskuerrekord med 2204 betalende tilskuere. Da utgiftene til å få gutta i Tufte IL til Alta var trukket fra, var overskuddet fra billettinntektene på 75.000 kroner. Disse pengene valgte arrangørene å gi til Russlandsaksjonen til Øytun Folkehøgskole. Kampen endte for øvrig 3-3.

Bedre i år enn i fjor

-Det var veldig overraskende for oss at det ble overskudd av dette arrangementet. Vi hadde fått løfte om å få overskuddet av kiosksalget under kampen. Nesten alle elevene på Øytun var med enten som vaktmannskap eller betjente salgskiosker. Salget av pølser og brus, vafler og kaker genererte 25.000 kroner til arbeidet vi støtter i Russland. At vi i tillegg får overskuddet av billettinntektene er bare utrolig, sier Elizabeth Roseveare til Dagen. Hun er inspektør og lærer ved Øytun.

-I fjor hadde vi tre elever som hadde vært med på å samle inn over 500.000 kroner til Samemisjonens arbeid i Russland. De satte som mål å samle inn 75.000 kroner og klarte det med å ta mange ulike jobber i lokalmiljøet. Årets elever satte som mål å gjøre det bedre enn i fjor. Forrige helg hadde vi vår faste Alta-innsamling. I løpet av to dager samlet elevene inn 30.000 kroner.

Målet for hele skoleåret var å samle inn 100.000 kroner til Russlandsaksjonen. Nå har vi allerede passert

dette med god margin. Men vi gir oss ikke med dette, forsikrer Roseveare.

Til suppekjøkken og sosial hjelp

Sist i november reiste 100 elever og lærere fra Øytun på skoletur til Russland. Et av de viktigste stoppene ble Lovozero, hvor de overrakte over 100.000 kroner til Sigfred Giskegjerde, Samemisjonens utsending på Kola-halvøya.

-Vi har støttet Samemisjonens arbeid i Russland helt siden starten i 1995, i tillegg til noen andre prosjekt. Blant annet støtter vi en skole i Murmansk. Mesteparten av pengene skal gå til Samemisjonens suppekjøkken i Lovozero og til deres unike sosialhjelp til russiske samer i Lovozero og Revda, forteller Øyvind Granerud til NRK Troms og Finnmark.

-Årsaken til at vi prioriterer Samemisjonens arbeid, er at vi kjenner Sigfred Giskegjerde godt og ser hvor

Hjelpesending lastes inn i bussen.

Foto: NSM arkiv.

mye pengene vi samler inn utretter. Og så vet vi at pengene når fram til dem som virkelig trenger det. Det at Sigfred kjenner forholdene så godt og at han og hans russiske medarbeidere nøye velger ut hvem som skal få hjelp – og hvordan de skal få hjelp – har stor troverdighet, mener Elizabeth Roseveare.

Rike rikere, fattige fattigere

-Det er veldig viktig å knytte personlige kontakter og oppleve nærkontakt med mennesker som lever i en annen kultur enn vår egen. Og det er viktig å se forholdene med egne øyne. En følge av innføring av markedskrefter er at de rike i Russland er blitt rikere og de fattige fattigere, slår Elizabeth Roseveare fast.

-Det gjør ekstra inntrykk når vi kan få være med å hjelpe de som har det vanskeligst. For ikke lenge siden

fikk vi melding fra Sigfred at en alene-mor med to barn hadde en livstruende sykdom. Han tok henne med til dyktige leger i Murmansk, som fant ut at en operasjon ville koste 30.000 kroner. Til tross for at han ikke hadde disse pengene da, garanterte han at Samemisjonen ville dekke disse utgiftene. Operasjonen reddet livet til denne kvinnen, forteller Elizabeth rørt.

Hvert år tar Øytun med mye klær og utstyr som de gir til trengende som en del av Aksjon Nabohjelp. En eldre kvinne i Alta pleier fast å sende med 65 par hjemmestrikkede ullsokker. Elizabeth tror at hun begynner å strikke nye sokker straks hun har sendt en forsyning med Øytunellevne.

Store forandringer

Helt siden 1979 har elever og perso-

nale ved Øytun Folkehøgskole reist til Russland i løpet av skoleåret. Det har skjedd store forandringer i Russland siden første turen.

-Jeg husker at vi ble fotfulgt av KGB alle steder hvor vi kom. De nektet oss å snakke med lokalbefolkningen. Det var kun den siste dagen at vi fikk lov til å møte elever ved skole 51 i Murmansk og dele ut utstyr og klær vi hadde med oss fra Norge. Årsaken til det var at KGB ville forhindre at vi fikk knyttet kontakter med russere, minnes Øytunlæreren.

Hun har vært med på turene til Russland siden starten. Det har skjedd store endringer i det russiske samfunnet siden den gang. I 1991 fikk de for første gang anledning til å innkvartere elevene i private russiske hjem. Siden har det vært fast at elevene sover to netter hjemme hos russiske familier.

Som et apropos til turen som Øytun folkehøgskole tok til Russland i november, er det interessant å lese hvordan elevene selv opplevde turen. Vi gjengir hva som sto i Øytunringen 2006. Vi regner med at det ikke er så mange av dere som har lest den.

Grå blokker og store pelskåper

Tekst:

Carl Fredrik Fagernes

Foto: Martin Haagensen

Jeg trekker inn den kjølige kveldsluften. Godt å strekke på beina. Rundt meg er granskog så langt jeg kan se. I nordøst, der skogen møter skyene, lyser noe svakt opp den ellers så mørke himmelen. En snorrett, hvit veibane strekker seg mot lysningen. 5 mil lenger fremme er vi der.

Vi kan lukte byen. Til venstre for oss rager høye kraner over det store havneområdet. På fortauene går folk med uttrykksløse ansikter. Bygningene rundt oss er grå og falleferdige. Vi er i Murmansk.

Skrittene våre lager gjenlyd. Et gnistregn lyser opp hjørnet av trappeavsatsen. Olga venninne (som også heter Olga) har akkurat kastet fra seg sigarett nummer tre siden vi møtte dem ved skole 51. Olga har leilighet i 4. etasje.

Olgas mor tar Endre og meg

hjertelig imot innenfor, og viser oss inn i stua, hvor vi skal sove. De to jentene på 18 år varmer middagen, og spør oss om vi vil være med på disco neste dag. Vi svarer at vi synes det høres interessant ut.

Neste morgen står vi tett i tett omgitt av uttrykksløse ansikter. Vi begynner å flytte på oss, og bevegelsene gjør

Christopher M. Weyde og Anlaug Lande koser seg i den russiske villmarka på overnattingstur med resten av skolen.

meg etter hvert uvel, for jeg kan ikke se ut. Plutselig skaker hele bussen på seg. Det kommer en knusende lyd, og alle passasjerene ramler fremover. Noen skriker. Ut av vinduet ser jeg en bulket bil med knust frontlykt stå midt i veien. En vanlig hendelse i Murmansk, forteller Olga. Vi går resten av veien til fots.

Senere på dagen besøker noen av oss en barnehage. Barnehagetantene har opplegget klart, som følges til punkt og prikke. Tantene ber to Øytun-elever komme ut på gulvet, og vi får plassert hvert vårt barn på ryggen. Så skal vi krabbe om kapp mens de andre ser på. Store og små morer seg under disse lekene. Etterpå går noen av oss inn i et annet rom, hvor vi leker fritt med ballonger, tegner, og legger puslespill. (Fire jenter på 5-6 år trekker meg med mot et spill, og ber meg sitte ned. Så starter de å gre håret mitt. De bryter ut i latter når en av dem møysommelig fester en stor spenne i det.) Barnehagen har en standard på høyde med mange norske barnehager. Det er nok slik at de færreste familier i Murmansk har råd til å sende barna sine hit.

Når kvelden kommer, samles Øytun og vertsfamiliene på skole 51. Elevene fra de to skolene fremfører forskjellige numre for hverandre på scenen. Etterpå drar noen av oss på disco. Vi danser til russisk techno avløst av enkelte åttitalsslagere i ny og ne. Olga og Olga drar hit tre-fire ganger i uka.

Lovozeroheterbyensom nå står for tur. Denne byen har ikke tatt del i forandringene som har skjedd i Russland de siste 15 årene, og forholdene her er omtrent som under Sovjet-tiden. De fleste innbyggerne har samisk

bakgrunn, og mange lever i fattigdom. Etter å ha levert poser med klær og julegaver til Samemisjonens hjelpesenter, samles Øytun i kulturhuset. Vi får underholdning med tradisjonell dans og sang, utført av innbyggere i byen. I Lovozero ligger mange små utsalgssteder. Et av disse er et bakeri. Bak disken står to glade damer og smiler til oss.

”Priviat!” (Hei), sier vi til hverandre.

Vi peker på det vi skal ha. ”Nam-nam!”, utbryter den ene av dem med et smil når jeg peker på en bolle. Et rundstykke jeg vil ha, er visstnok vanskelig å tygge, for damen begynner å riste på hodet og mime at hun sliter med tyggingen. Jeg peker på en kokosdings. ”Nam-nam?” spør jeg. Damene ler og rister på hodet.

”Nam-nam!” sier de i kor. Bakevarene koster en slikk og ingenting, men er ikke de de gir seg ut for. Det jeg trodde var skolebrød med gulkrem, er gjærbakst med saltet potetmos, og ingenting smaker søtt. Jeg har stort sett bare kjøpt rundstykker.

Uka går mot slutten, og vi inn-losjeres på hotell Khbini i Kirovsk. Noen av oss blir med den

Inger Johanne Skilbred og Magni H. Stenso
foran russisk krigsminnesmerke.

tidligere Øytun-eleven Dimitry på ski. Vi kjøres opp til verdens første skredstasjon med en sekshjulsdrevet lastebil, av typen som deltar i rally Dakar. Vi får omvisning på stasjonen, hvor de utelukkende bruker mekaniske instrumenter. Stasjonen skal gi informasjon til gruveindustrien i Khbini-området om snøforhold og skredfare. Dimitry og Igor (ingeniør på skredstasjonen) guider oss trygt ned igjen tross tåken. Det er puddeføre, og føles herlig å stå på ski igjen. På vei ned kommer vi inn i alpinbakken, hvor det venter en stor bonus: Skisenteret har foråpning, og alle kan ta heis gratis. Vi får to timer i bakken. Et deilig avbrekk fra triste, russiske mursteinsbygninger.

På vei hjem, når vi kjører over grensa til Norge, slår det meg hvor store kontrastene er fra den ene siden til den andre. Fra å kjøre en rett, humpete veibane gjennom et åpent landskap, kommer vi inn på velkjente norske, svingete veier. De store, sorte gasskraftverkene og fabrikkene, de grå mursteinsblokkene og små treskurene, den glisne skogen; alt dette erstattes av små trehus med sine jordlapper, og furuskog. ”Godt å komme hjem til vakre, kjente Norge,” tenker jeg. Og ja, det er mye stygt på russisk side av grensa. Dessuten hører vi stadig vekk stygge ting om Russland i media. Sleske fiskebåtkapteiner som bortfører norsk kystvakt. Russiske prostituerte som søker lykken i Norge. Miljødeleggelse. Massiv korrupsjon. En sterk mafia. Vi lærer

på skolen om russisk mentalitet, hvor folket underkaster seg herskerne. Det er lett å få et veldig negativt inntrykk av russere generelt på grunnlag av disse tingene. Dermed blir man skeptisk til alt de gjør, ja, kanskje hele deres kultur.

Men selv om mye er annerledes, og det er mye å ta tak i, er ikke alt negativt i Russland. Denne turen har gitt meg et mer nyansert bilde av russere. De er et folk som sliter med en del problemer, i en stat som holder mye skjult for dem, og som mangler den samme tryggheten som det kommunistiske Sovjet gav dem. Men man må ikke tro at alle russere er sleske skurker. Det finnes, som hos oss, forskjellige mennesketyper

Katrine Stalheim møter russiske barn i en barnehage i Murmansk. Foto: Endre Nerhus Øien

i Russland også. Skal man peke på noen fellestrekk ved det russiske folk, må det være deres høye kunnskapsnivå, og sans for kunst og kultur. De finner glede i å bli dyktige innen disse grenene. Samtidig er de pertentlige, og opptatt av å holde en plettfri fasade (bortsett fra når det kommer til bygninger). Folk som Dimitry har skjont at det ligger et potensiale i turistbransjen. Disse ser mulighetene, og er optimistiske til fremtiden. Jeg tror det er viktig å ikke stemple alt som er annerledes som negativt. Slik kan man unngå å få en fiendtlig innstilling til andre folk og kulturer.

Arne Netland, John Olav Wroughton og Thor Helge Hanedalen (f. v. bakerst til høyre) var med på omvisning på Gymnas 9 i Murmansk.

Vinterstevnet i Karasjok 2007

*Tekst: Alf K. Tellefsen
Foto: Margaret Krutvik*

Vinterstevnet i Karasjok ble avviklet fra mandag 22. – søndag 28. januar, langt på vei etter tradisjonelt mønster.

Godt med folk under festen på DSF.

De tre første møtene var husmøter, og fra onsdag kveld var det møte hver dag på DSF fram til lørdag, for søndag er alt i Karasjok kirke. Gamlemshaug hadde gudstjeneste kl. 11, og kl. 17 var det møte med stevnets talere.

Tirsdag var det husmøte hos Kirsten Ravdna og John Aslak Johan-

sen, og under velkomsten sa John Aslak at mange ventet på Vinterstevnet. Det var noe vi fikk merke under flere samvær. Da vi hadde det første møtet på Jergul, snakket vi om at neste møte var ti mil unna, det var i Port hos Ravdna og Ole Rasmus, det nederste huset i Karasjok kommune mot Tana. Slik er geografien her på

Indre Finnmark, det blir mange mil av det, men så får vi lov til å glede oss over dem som kommer til møtene. Selv om det ikke alltid er så mange, har det i år kommet slike som vi ikke ser så ofte på møter eller i kirken, og det gleder oss alle.

Generalsekretær Gamlemshaug har, som vanlig, vært hovedtaler, og han har talt og fått gitt mye av sitt åndelige forråd. Vi snakket nettopp om hans taler, han har vært med på ti forskjellige samvær, og talt på dem alle sammen. Vi spurte ham om noen inntrykk fra årets Vinterstevne, og han svarte: "Det har vært gildt å være ute blant folket og forkynt ordet. Jeg har kjent varmen i forsamlingen og gleden over å ha et kristent fellesskap."

Radio DSF har flittig vært med og gjort opptak på hvert eneste møte.

Fra husmøtet hos fam. Krutvik. Den "harde kjerne" med predikanter. F.v. Alf K. Tellefsen, Magne Gamlemshaug, Agnar Areklett, Anders M. Sokki og Inge Augestad.

*Husmøtet hos fam.
Krutvik var godt besøkt.
Her er enda flere av
forsamlingen.*

Hver dag sendes et møte med reprise om kvelden, slik at det kan høres om igjen for dem som har vært på møtet, og av alle dem som ikke har vært der.

Det var vårt inntrykk etter dette Vinterstevnet her i Karasjok – det nytter!

En eldre, syk mann sa en av dagene til sin kone: ” Når jeg skal ofre, så skal jeg ofre til min predikant.” ”Hvem er det?” svarte kona. ”Det er nærradioen, for det er der jeg hører forkynnelsen fra Vinterstevnet,” svarte han.

NRK Sami Radio har også vært innom. To av oss medarbeiderne hadde hver sitt forholdsvis lange intervju, og på et av møtene var det en radiomedarbeider som intervjuet flere av deltakerne.

Her på DSF har Bjørg og Inge Augestad sammen med Margit Grensemo stått på hele tiden for å gjøre det så godt som over hode mulig for møtefolket og predikantene. Inge har også deltatt i forkynnelsen. Anders Sokki har vært med hele tiden som predikant og tolk. Her fra

Karasjok har vi hatt flere tolker: John Guttorm, Amund Teigmo, Sara Ellen og Leif Petter Grønmo, Berit Alette Anti og kirketolk Selma Nedredal.

Det var husmøte hjemme hos Margaret og Jan Ove Krutvik (redaktør i Radio DSF), som bor i Samemisjonens arbeiderbolig i Sykestugata, eller som det nå heter, Storralluohkka 15. Begge to deltok også under møtene.

Som så ofte før ble det noe for kaldt den siste tiden av stevnet. På søndag var det 31 kuldegrader, og da blir det vanskelig med bilene, de må helst stå med motoren i gang under møtene. Det gjorde selvfølgelig at det kom færre folk både til gudstjenesten og til ettermiddagsmøtet, men da er det godt at vi har Radio DSF, for på søndag overførte vi både gudstjeneste og ettermiddagsmøte direkte. Nærradioen

er manges forkynner, særlig fra Vinterstevnene.

I dag morges fortalte værmeldingen at det var 34 kuldegrader i Karasjok, noe som gjorde at stevneprogrammet måtte legges om. På programmet stod det at vi skulle til Mållesjohkka i dag, og det er noen mil inne på vidda med snøscooter som eneste framkomstmulighet. Kuldegradene fortalte at den turen måtte utsettes, noe som det også ble gjort.

Fredag kveld hadde vi forbønnsprogram i Radio DSF, og det var flere som tok kontakt for at vi skulle ta dem med i bønn. Dagen etter kom en og fortalte i takknemlighet at det nytter, for nå har det allerede begynt å virke. Det var vårt inntrykk etter dette Vinterstevnet her i Karasjok – **det nytter!**

Under møtene ble det gitt vel kr.15.000 til Samemisjonens arbeid. Vi takker for gavene, vi takker for alle samvær, og vi ønsker Guds velsignelse over alle som var med, og alle som husket disse møtene i bønn.

Den må tidlig krøkes som god bidos-spiser skal bli. Jovna Olai Krutvik får opplæring av den erfarne Sara Ellen Grønmo.

Mitt bøttesvar

Tjenesten er bøttesvar

Som kristen er det naturlig og nødvendig å be. Alle har vi, fra vi var barn, lært å be til Gud om det som ligger oss på hjertet. Når jeg denne gangen skal skrive om mitt bøttesvar, er det ikke det spesielle, det ekstraordinære og konkrete bøttesvaret som blir omtalt, men at jeg kan få være med å vise veien som Jesus har lært oss å gå.

På mange måter er bønn en formidling av lengsel, håp, takknemlighet, veiledning og utrustning for det daglige, og for tjenesten i Guds rike.

En periode for vel 20 år siden var jeg, sammen med andre, i søndagsskolen. Barna var samlet i barnehagen på Misjonshuset hvor jeg bor. Det var en fin og stor flokk med barn. Samværet med disse gav meg mye, og jeg er takknemlig for å ha vært med i dette arbeidet. Barna vokste til og etter noen år ble søndagsskolen byttet ut med andre kristne aktiviteter.

En søndagskveld var jeg i en av kirkene i Bergen, der var det en møteaksjon. Møtene hadde pågått en stund, og det var samlet mange mennesker. I døren ble jeg møtt med ”hei, og velkommen til møte!” Den som sa dette, og som var en av møtevertene denne søndagskvelden, var et av barna som hadde gått på søndagsskolen. Det å bli møtt og ønsket velkommen denne søndagskvelden, ble en mektig og god opplevelse.

En tjeneste i Guds rike gir ringvirkninger, skaper fellesskap i bønn og lovsang. Da oppleves tjenesten både i søndagsskolen og i andre sammenhenger som et sammenhengende bøttesvar.

*Frelser kjære, takk deg være,
for din nåde mot vår jord.
Tiden rinner, verden svinner,
evig dog består ditt ord.
Med ditt ord din nåde varer,
er vårt vern mot alle farer.
SB nr. 7 vers 2.*

Arvid Nilssen

Sangen min

Bønnens makt

Godt nytt år 2007 til alle lesere av Samenes Venn!

Siden jeg er blitt oppfordret til å skrive om en sang som har betydd mye for meg, har jeg blitt stille for den sangen som står nedenfor. Mange sanger har opp gjennom årene betydd mye for meg, siden jeg aktivt spiller trekkspill og er veldig glad i all slags musikk, men noen skiller seg ut og går dypere inn i sinnet enn andre. Denne sangen er både erfart og jeg har sett at det holder, og jeg håper den vil vekke noe til live i ånde verden hos de som leser og synger den. Jeg tenker også på det som skjer i Lovozero og på Kolahalvøya ellers.

*På kne i stille bønn til Gud der åpnes livets dør,
der kommer trette sjeler frem for Han.
Der er det liv og kraft å få for trette syndres bønn,
når Gud får sette hjertene i brann.*

Kor:

*Ja, bønnens makt er helt utenkelig,
den løser lenker, setter sjelen fri.
Ja, jeg vet at mor og far de ba
min sjel til livets vann,
og jeg takker Gud at jeg kom frem til Han.*

*Jeg takker mor og far for hva de lærte meg om bønn.
De lærte meg å søke Gud i lønn. (Lønn er stillhet, eller helt alene med Gud.)
Jeg kan det ei forklare, men jeg vet det er en makt,
som er i dette som Gud selv har sagt.*

*Du sjel som vandrer fredløs om, og ei kan finne ro:
La Jesus i ditt hjerte nå få bo.
Om du i bønn vil knele ned og gi deg helt til Han,
da skal du se at Han deg hjelpe kan.*

Mange ganger svarer Gud veldig fort på bønn, men faktisk drøyer han også noen dager, ja, kanskje år før han svarer. Noen ganger svarer han oss ikke, hvorfor? Alt dette får vi legge i den Gode Guds hender og hvile der. Under tegnede har fått mange bøttesvar, men av erfaring kan jeg si: Han har alltid hatt best vett, og har alltid hatt de beste overraskelsene, selv om det ikke har vært de letteste løsninger han har valgt på min livsvei. Og det er det sikkert flere som kan underskrive, at Herrens vei er alltid den beste.

Hilsen Trygve Søndbø

Beklager – redaktøren sløv

I nummer 1-2007 i artikkelen om Maina Sofie ønsket skribenten Jan Ove Krutvik dere godt nytt år på samisk. Og det hadde han gjort helt riktig, for han går på samisk-kurs. Men trykkeriet hadde byttet ut de to konsonantene đđ med čč, og da ble det ikke noe godt nyttår. Hva det ble, er ikke godt å si for en ukyndig redaktør, men hun skulle iallfall ha oppdaget feilen! Derfor ønskes dere – om enn noe forsinket både av redaktøren for Radio DSF og redaktøren av Samenes Venn: **Buorre ođđajagi!**

Rigmor Høльмо

Norges SAMEMISJON

Til DEG

Trondheim, februar 2007

VINTEROFFER til Samemisjonens arbeid på Kola og i Norge

Februar 2007: Etter noen vinteruker med varmegrader, storm og mye regn i store deler av landet, har vi nå fått oppleve vintervær og snø. Det kan vi glede oss over.

Uansett vær rommer det nye året mange utfordringer og muligheter for oss i Samemisjonen. Vi har fått et kall som tilskynder oss til å gå videre. Derfor vil vi:

- > Støtte og oppmuntre den nystartede menigheten i Lovozero og Revda.
- > Avhjelpe nød og tenne nytt håp blant nødlidende og vanskeligstilte på Kola.
- > Gi Radio DSF muligheter til å fortsette sin evangelistgjerning på vidda.
- > Følge opp vinterstevner og sommerstevner i Finnmark.
- > Forkynne Guds ord blant samene i Norge og på Kola, til frelse og vekst i troen.

Fra 2006 til 2007: I året som nå er omme, opplevde vi at mange av våre trofaste støttespillere gav flotte ekstragaver til misjonens arbeid. Vi er imidlertid redd for at økonomien kan sette grenser for vårt arbeid i 2007. I fjor måtte vi ta opp lån for å betjene lønnsutbetalinger og andre løpende utgifter. Og i januar i år måtte vi innse at vi ikke hadde nok penger til lønnsutbetaling i februar. Dette har tvunget oss til å ta opp et nytt lån på eiendommen her i Trondheim.

Samemisjonen har påtatt seg mange store og viktige oppgaver, men i den senere tid har vi gjennom vårt alminnelige arbeid ikke maktet å skaffe penger til alle utgiftene. Dette gjenspeiler seg også i budsjettet for 2007. Totalbudsjettet anslår driftsinntekter på 7,65 millioner og driftsutgifter 9,93 millioner kroner. Det betyr at vi mangler 2,28 millioner for å få budsjettet i balanse.

Utfordringen: Denne situasjon gjør at Samemisjonens styre og administrasjon arbeider målbevisst for å skape en bedre balanse mellom inntekter og utgifter. **Derfor utfordrer vi deg, kjære misjonsvenn og støttespiller: Vil du gi et VINTEROFFER nå, slik at gapet mellom utgifter og inntekter kan lukkes?**

Landsstyret og misjonens ledelse oppfordrer misjonens venner til å ta et stort felles løft for å bedre Samemisjonens økonomiske situasjon. Det er Guds rikes sak det gjelder, og din gave kan lindre nød, og lede mennesker inn i Guds herlige rike.

Og vi vet at **Guds løfter om velsignelse** til den som ofrer av sitt eget for Hans rikes sak, **står ved lag.** De gjelder i dag!

Bønn og takk: Når vi nå sender deg denne utfordringen til VINTEROFFERET, vil vi samtidig oppildne deg i bønnetjenesten for misjonens arbeid:

«Vær ikke bekymret for noe! Men legg alt dere har å be om, fram for Gud i bønn og påkallelse med takk! Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og tanker i Kristus Jesus» (Fil. 4:6-7).

Med takk og forventning, –
for NORGES SAMEMISJON

Arvid Nilssen
landsstyreformann

Magne Gamlemshaug
generalsekretær

Barne- og ungdomsleiren

Tekst:
Ludmilla Rosinova
Oversetting: Sølvi Endresen

"Jeg og mitt hus, vi skal tjene Herren!"

Barne og ungdomsleiren "Jeg og mitt hus, vi skal tjene Herren!" fant sted fra 15. til 17. desember i Lovozero. Det var Norges Samemisjon og Den evangelisk-lutherske kirke i Murmansk som arrangerte leiren.

Leiren hadde som mål å gi åndelig og moralsk opplæring og forene ungdommene. Det viktigste med leiren var å lære Bibelen å kjenne. Barna ble også gjort kjent med Bibelen gjennom spørreleker, spill og sanger.

Leiren ble åpnet med en hilsen fra pastoren og felles bønn. Deretter ble barna gjort kjent med reglene for leiren og riktig oppførsel. Lederne hadde anstrengt seg for å plukke ut leker som skulle sveise leirdelta-kerne sammen, og for at tilhørerne skulle oppfatte informasjonen gjennom leirens program.

Gjennom bli-kjent-leker, rop og

sanger begynte barna å føle seg mer ledige. Etter kveldsmaten hadde vi en lek som gikk under navnet "Pilgrimsvei". Her skulle de finne veien i den mørke korridoren, og etterpå ble de vist vei til bestemmelsesstedet, som var et rom hvor pastor Aleksander fortalte hva man trenger å gjøre for å bli frelst og hvordan følge Kristus. Videre fortalte en annen leder om Guds kjærlighet: "For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv." (Joh 3:16) og de sang sanger til gitarspill.

Etter dette gikk barna til bønnerommet hvor de lærte å be. De voksne lærte barna å ha samfunn med Gud. Slike møter fant sted for hvert barn. Barna leste bønnen "Fader vår" og lærte hva den betyr. På det siste punktet skrev barna sin egen bønn

og bad den selv med levende lys.

Etterpå var det kristen kveldskafé. Den var åpen for alle. Men man måtte gjøre seg fortjent til teen. Etter en spesiell arbeidsmeny ble det oppgitt at barna måtte "betale" med vers fra Bibelen, kristne sanger, håndtrykk, gode smil og lignende. Alt gikk for seg med munterhet, latter og god stemning.

Neste dag begynte med gymnastikk. Med frydefulle rop løp barna til matsalen og – selvfølgelig - morgenbønnen. Så samlet alle seg til bibeltimen om Jesu Kristi fødsel med stor interesse. Det kom også noen lokale gutter til denne timen. De har aldri før vært på søndagsskolen, men de ble også gitt mulighet til å delta på møtet.

De lærte om hva som er Sannhet. På dette spørsmålet svarer det evangeliske bud. Først av alt: å elske

Illustrasjonsfoto fra barneleir i sommer. Foto: Ronny Heimli.

Gud, og deretter elske sin neste som seg selv. Elske Gud, for i Ham er godhetens kilde, moralsk skjønnhet og sannhet. I Ham er Sannheten!

Barna svarte greit på spørsmål og deltok i spørrelek. Etter middag delte barna seg inn i arbeidsgrupper. I gruppene laget barna julegaver til foreldrene, forberedte festens konsertprogram og opptrinn om Julen.

Om dagen var det KMO-konkurranse mellom de tre ungdomsgruppene fra Lovozero, Revda og Murmansk. Alle barna klarte fint programmet i KMO som de hadde laget selv. Hvert lag presenterte hilsen, motto, kristne sanger, kristen reklame og opptrinn. Alle var positivt overrasket, og programmet var til stor fornøyelse for foreldrene som

var invitert til KMO.

KMO = Klubb Munter og Oppfinnsom, (tevling i kunnskaper, slagferdighet og vittighet som sendes på TV, red. anm.), men som kristne har vi valgt å kalle det VGR – Velge å Glede seg Rett. Gjennom dette programmet så vi Gud arbeide i barna gjennom dagligdagse ting, og alle disse barna lærte å møte Herren gjennom sidene i Bibelen, i Hans Ord.

På kveldens program skulle barna tegne hvordan de ser på seg selv og hvordan de ser på Gud. Deretter skulle de fortelle og vise fram tegningene.

Etter kveldsprogrammet presenterte servitørene en enda mer variert meny, og barna ble med glede med til den muntre kafé.

Dagen ble avsluttet med bønn til levende lys, barna bad allerede selv.

Den siste dagen var alle i forventning til gudstjenesten. Alt gikk svært høytidelig for seg. De i Lovozero hadde invitert brødre og søstre i Revda til å feire gudstjeneste. Også barnas foreldre var invitert.

Programmet sluttet med Julekonsert, og etter det var det en minneverdig utdeling av gaver. På denne festdagen opplevde vi en underfull enhet i Kristus, for vi er jo alle ett i Kristus!

Kjære brødre og søstre i Norge! Må fred og Herrens velsignelse være med Dere. Frelseren kom til jorden for å frelse hver enkelt!

Det skjer i Stavanger krets

9.-11. mars: Kvinnehelg på Nordlys Misjonssenter (sammen med Indre Sjø). Program/påmelding: Tlf. 51 66 65 42, 40 40 16 77. E-post: stavanger@samemisjonen.no.

24. mars: Kretsmøte Randaberg forsamlingshus.

... i Trøndelag krets

Søndag 25. mars kl.18.00: Vårfest i Sommerveiten, Tr.heim. Thor Henrik With. NMS Misjonskor.

Lørdag 21. april: Kretsmøte på Korsvegen bedehus, Hølanda. Alf K. Tellefsen deltar.

... i Troms krets Bibelhelg på Borgen senter, Storfjord

9. – 11. mars.

Generalsekretær Magne Gamlemshaug holder bibeltimer. Fredag kveld: Andakt for de som er kommet.

Lørdag: Bibeltime på formiddagen og ettermiddagen og "Kola-kveld" på kvelden.

Søndag: Avsluttes med gudstjeneste i Skibotn bedehuskapell med skrifte/nattv. 1920-liturgi.

Møte på Fjellheim bibelskole på kvelden.

De som ønsker å delta på bibelhelgen, kan gi beskjed til Karstein Mortensen tlf. 77 77 81 25 eller 77 76 89 39.

Anledning for overnatting.

Samenes Venn

Ansvarlig redaktør:
Generalsekretær
Magne Gamlemshaug
Redaktør: Rigmor Hølmo

ADRESSE:
Samenes Venn
Norges Samemisjon
Kongens gt. 14 B
7011 Trondheim
Tlf. 73 87 62 50
Fax: 73 87 62 60

e-post:
hovedkontoret@samemisjonen.no
Web:
http://www.samemisjonen.no

ABONNEMENT:
11 nr. pr. år
Ordinær årspris: kr. 260,-
Til utlandet: kr. 350,-
For kontingent:
Konto nr.: 3000.15.18565
For offer og gaver til
misjonsarbeidet (også skattefrie):
Konto nr.: 3000.15.18530

Norges Samemisjon

er en uavhengig organisasjon med samme bekjennelsesgrunn som Den norske kirke. Samemisjonens mål er: På bibelsk og evangelisk-luthersk grunn å utføre indremisjonsarbeid blant den samiske befolkning. Siden 1993 har Samemisjonen også startet opp arbeid blant samer på Kola-halvøya. Samemisjonen ser det som en oppgave å støtte samisk språk og kulturarv. Støttevirksomheten omfatter 7 kretser.

Landsstyrets formann:
Arvid Nilssen
Hillerevn. 60
5174 Mathopen
Tlf. 95 77 37 75

Trykk: Wennbergs Trykkeri AS

RETUR: NORGES SAMEMISJON, KONGENSGT. 14B, 7011 TRONDHEIM

Anne Hætta Øverli til minne

Anna Hætta Øverli, Kautokeino, la ned sin vandringsstav 4. januar 2007, og torsdag den 11. januar ble hun begravet fra Kautokeino kirke med stor deltakelse av slekt, venner og bygdefolk.

Hun var født i Kautokeino 3. mai 1926 og hadde sin oppvekst der. Hun lekte mye sammen med en datter av presten Vangberg, som i hennes barndoms-tid var sokneprest i Kautokeino.

Dette skulle komme til å prege hennes liv, da hun tidlig lærte det norske språk av sin lekevenninne. Det var hilsen fra venninnen under begravelsen.

Anne Hætta ble en solid tolk, og tolket begge veier: fra norsk til samisk og omvendt, ja, også fra svensk til samisk. Vi i Samemisjonen har ofte fått benytte henne som tolk på våre møter.

Første gang jeg traff Anne Hætta var vinteren 1960/61. Da bodde hun i Siebe, 17 - 18 km fra Kautokeino kirkested. Hun var født Hætta og gift med Hætta fra Siebe. I Siebe drev hun søndagsskole, og det var hilsen og takk fra tidligere søndagsskolebarn under begravelsen.

Jeg fikk den gang tak i noen søndagsskole-sangbøker, og da de kom til Kautokeino, tok jeg på skiene og gikk med bøkene til Siebe. Dette har hun nevnt mange ganger siden, - at jeg kom med dem på ski den forholdsvis lange veien, men det var jo den vanlige måten på den tid. Siebe hadde da ikke bilvei og det var før snøscootertiden, men i slike situasjoner kom en nær folket som bodde på slike steder. Dermed lærte jeg også Anne Hætta å kjenne på en særskilt måte, et kjennskap og vennskap som varte.

Familien flyttet etter noen år til Kautokeino kirkested. Mannen begynte å kjøre skolebuss, og hun tok videre

utdannelse, blant annet handelsskole, og ble ansatt på Trygdekontoret i Kautokeino, der hun endte opp som Trygdesjef.

I seks år var hun medlem av Samemisjonens landsstyre, fra 1996 – 2002. Hun hadde en betydelig innsikt i samiske spørsmål, og var en god rådgiver for landsstyret.

En stund etter at de flyttet til Kautokeino kirkested, ble hun enke, og levde i mange år som enke inntil hun giftet seg med Reidar Øverli fra Pasvik. Reidar lever, men er pasient på Helsesenteret i Kautokeino.

Hun var med i mange styre og råd, så som kommunestyret og formannskap i Kautokeino, men det var det kristne arbeid som de fleste år fikk mest av hennes frivillige innsats. I kirken og under minnemøtet på Kautokeino Kulturhus var det mange som kom med hilsen og takk for hennes samfunns- og kristne innsats.

Når vi i Radio DSF fikk i oppdrag å lage søndagsandaktene på samisk for NRK Sami Radio, var Anne Hætta en fast bidragsgiver. Hun var også en av dem som jeg kunne kontakte når noe hadde sviktet og vi måtte ha en andakt på kort varsel.

I 1996 var hun med Radio DSF til Israel, og et av oppdragene der var å lese inn en samisk andakt som skulle brukes i NRK Sami Radio. Vi stod da på Oljeberget, og så ut over Jerusalem og Tempelplassen, mens hun leste og talte om da Jesus red over Oljeberget Palmesøndag, - men da brast det for Anne.

Vi takker og lyser fred over Anne Hætta Øverlis minne.

For Norges Samemisjon

Alf K. Tellefsen

Foto: Håvald Hanssen.